

radija, da je Badoglio s tem nevim nečastnim dejanjem sklenil verigo svojih izjad. Odkril je poslednjo karto v svoji zločinski igri in tudi vladama v Londonu in Washingtonu v bodoče ne bo mogel nicesar več nuditi. Čeprav je to novo »junštvo« vojaško brezpomembno, vendar se jasneje in močneje razkriva njegovo izdajstvo. Ob sklepu premirja z Angloamerikanci in z boljšeiki je namreč Badoglio dejal, da je to moral storiti zaradi tega, ker je italijanska vojska docela nesposobna za nadaljnje vojskovanje. A glej, komaj pet tednov kasneje pa je isti Badoglio prepričan, da bo samo z delom prav te vojske sposoben za novo vojno proti dosedanjemu zavezniku, kateremu se je opravičeval s tako obrazilnim izgovorom. Sicer se pa Badoglio moti, ako misli, da se bo lahko skril za bajonete pešice svojih prištevcev. Italijanski narod ne bo nikoli pozabil njegovega, v svetovni zgodovini najpoddlejšega sunka v hrbet ter ga bo o pravelem času postal.

V krvavi zarji tridesetih škocijanskih junakov

Ljubljana, 17. oktobra. Osmi september je najbolj žalosten in črn dan v zgodovini našega naroda. V tej grozni uri so komunisti po dveh letih umorov, pokolov, ropov, požigov in razdejanj po naši zemlji tovariško segli v roke izdajalskim Badoglijem parafuriranim vladarjem ter skupno zavili bič nad slovenskim narodom. Po skupni krivdi največjih sovražnikov našega naroda so se nad slovensko zemljo začeli valiti dušeni in tesnobni oblaki dima iz gorečih slovenskih domov; nad to bedno in izmučeno grudo pa je razpela svojo rdečo zastavo z zvezdo in krvavim srpom — smrt. Dve leti so komunisti potepuhi in plačanci pod krvniškim vodstvom boljševiških agentov Bačberja, Kidriča, Kardelja, Vidmarja, Kocbeka, Kuharja in drugih, ob sodelovanju izdajalske Robottičeve in Ceruttičeve tolpe morili naše matere, očete in brate, mučili in pobijali najboljše slovenske fantje, klali celo nerojene otroke ter pobijali hrome.

Skupno izdajstvo je bilo zasnovano že od vsega početka

Vse to je moral gledati naš narod z zvezanimi rokami. Že v začetku novo ustanovljenih vaskih straž, ki naj bi varovale našo zemljo, je ljudstvo lahko ugotovilo: Robotti in Cerutti ne marata uničiti komunizma na naših tleh! Se več: pomagala sta ga oživljati, celo v začetku sta ga še podpirala. Slovenski domovi so se

rušili, naši ljudje so padali: ofenzivne tisoč in tisoč parafurirancev in ljubljanskim damam dvoreh Robottičevih junakov so bile brez uspeha. Komunisti in njihovi hlapci v Ljubljani pa so kričali o izdajstvu, medtem ko so se roparske komunistične tolpe pomikale z vozovi in harmonikami mimo badoglijevskih straž ter prevalele naropano blago in živče iz revnih kmečkih bajt.

Komunistom se je po sijajnih zvezah, ki so jih imele ljubljanske bogataške, pa tudi podeželske rdečarske »slovenske zavodne« družine, zlasti njihove hčere, z najvišjimi »častniki« (naštetih bi lahko na stotine takih primerov iz Ljubljane in dežele), posrečilo, da je Gamba docela zavezal roke vaškim stražam, ki zato niso mogle izpolnjevati niti svoje narodne bramborske naloge. Izdajalski oprtniki so to delali zato, ker so imeli že od vsega začetka največji interes na tem, da v Sloveniji ni reda in mira, da se boljševiškega razbojništva ne zatne, saj so dobrs vedeli, da ga bodo potrebovali kot edini adut za svoje, od vsega početka zasnovano in pripravljeno poznejše izdajstvo.

V takem položaju so se znašle vsake straže v naši pokrajini na dan 8. septembra. V takem položaju so udarili komunisti skupno z izdajalskimi Badoglijevimi divizijami po naših edincih.

Potem pa so se odigrale žalostne: Novo mesto, Metlika, Turjak, Begunje...

Kri je prevpila partizanske meje

Kljub skrbnemu zapiranju vseh dohodov v tako imenovano »osvobodeno« ozemlje, ki ga strahujejo komunistični krvniki in njihove oprode, prihaja počasi vse na dan. Počas, vendar zanesljivo prihaja nad krivce tega gorja narodno masševanje in njihov konec.

Komunisti vpijejo v partizanskem listu o zmagah po Doljskem, Notranjskem in Primorskem, o osvoboditvi in zasedbi Ljubljane, Trsta, Gorice, Istre, Cerknice, Begunj, Rakeke, Turjaka... molče pa o ruševinah, ki sta jih prinesla v deželo in lepim krajem srp in ključno s pomočjo izdajalskih tujih čet.

Komunisti razglašajo izjave duhovnikov v zaprtih ječah, molče pa o umorih na Velikem Osojniku, v Velikih Laščah, Kočevju in drugod. Toda vsa njihova propaganda je zaman. Krivico prelita kri tisočih Slovencev in novih žrtv na Velikem Osojniku, v Velikih Laščah, v Kočevju in po vsej naši zemlji je prevpila vse partizanske meje. Kri vpije in opustošena ter obubošana dežela kriči: Pridite in rešite nas grozodejstev!

Junaki branilci in ljudstvo so vztrajali kljub toči topniških granat in ognja 9 dni brez vode in prave hrane

13. septembra je padel Turjaški grad. V njem je bilo 653 borec in okrog 150 civilistov, ki so iskali zaradi skupnega nastopa partizanskih čet in Ceruttičevih vojakov zaščito pri turjaški posadki. Kakor v Novem mestu, v Begunjah, Cerknici in drugod, tako so se komunisti tudi tukaj združili z izdajalskimi italijanskimi četami ter skupno udarili po vaških stražah. Od nedelje, 12. septembra, zvečer je bil Turjaški grad neprestano obkrožen in napadan, vendar ogenj ni bil tako hud, da bi ga posadka ne mogla vzdržati. Od petka, 17. septembra naprej so pa komunisti za-

Naročite Slovenčeve knjižnice, dokler je še čas!

Do sedaj sta izšli dve lepi knjigi, in sicer

»Mlada Breda«

dr. Ivan Pregelj

»Raymonda«

Henry Bordeaux

Naslednji teden bo izšlo najlepše delo svetovnoznane pisateljice Gertrude le Fort

»VERONIKIN PRT«

Za naročnike so knjige le po 8 lir!

čeli sistematično obstreljevati s topovi in metali min. S tem je bilo onemogočeno kuhanje in oskrbovanje z vodo. Do petka je imela posadka 6 mrtvih. V soboto, 18. septembra pa se je začel koncentriran napad in obstreljevanje s težkimi topovi; višek je bil okrog pol 5. do tričetrt na šest, ko je padlo na grad.

230 granat težkega kalibra

Fantje so takoj ugotovili, da so s topovi razvalili izdajalski oficirji in podčastniki. Že v začetku so granate uničile zgodovinsko kapelo in od tu se je ogenj širil naprej. Porušila se je južna stena in skozi njo so kasneje vdrl komunisti. Dim je bil tak, da se ni dalo niti streljati na napadajoče, ki so vdrl v grad. Prišel se je boj od sobe do sobe. Med tem časom so komunisti pošiljali pozive na predajo, vendar so mnogi že tedaj sumili v njihovo besedo. Tako se je tudi zgodilo. Ko so v nedeljo poslali iz gradu dekle z belo zastavo, so jo hoteli komunisti

prebosti z bajonetom

Fantov ni zlomil boj s komunističnimi tolpmi. Junaki so odbijali napade, dokler niso nastopili Ceruttičevi topničarji in začeli bruhati ogenj z vso silo. Ker so Badoglijevci in komunisti razbili tudi vodnjak, je bil položaj obupen. Pa tudi pri pogajanjih fantje niso popustili. Zahtevali so častno vajo, da ohranijo orožje. Šele po večkratnem zagotavljanju komunističnih poveljnikov, da se jim ne bo nič zgodilo, češ da je za vse razglašena splošna amnestija, so se v popolni izčrpanosti vdali. Tedaj so

komunistične in Ceruttičeve druhalje vdrle v grad

Bilo je v nedeljo ob 2. popoldne. Komunisti so divjali kakor pobesneli. Ker je bil vsak izpad nemogoč in so začeli partizani streljati po fantih, ki so bili v objemu ognjenih zubljev in dušilnega dima, so se vdali.

Komunisti so svojo besedo v soglasju s komunistično častjo takoj prelomili

Takoj po vdaji so fantje razorožili, okradli, slekli do hlač, vse privezali na vrvi in peljali proti Velikim Laščam. Na čelu žalostnega sprevoda so bili partizani s harmoniko. Vpili so in kričali kakor lačni volkovi. Že v začetku so takoj ločili skupine: poveljniki, častniki, stražarji in četniki so bili prva. Druga skupina so bili duhovniki, tretja pa fantje in civilisti. Okrog 400 ljudi so takoj odpeljali v kočevske zapore, okrog 200 fantov so pa prisilno mobilizirali in poslali v prve vrste. Mnogo od teh se je že rešilo in pridružilo domobrancem.

Očividci pripovedujejo

Očividci zločinov v turjaškem gradu pripovedujejo o moritvi ranjenec kar javno.

Slovenski Rdeči križ slovenski javnosti

Z odlokom predsednika pokrajinske uprave je bil vzpostavljen Pokrajinski odbor Rdečega križa, pod imenom Slovenski Rdeči križ. Vodstvo Slovenskega Rdečega križa je prevzel celotni stari odbor, ki je prevzel tudi vse tiste naloge Rdečega križa, katere je opravljal do svojega razpusta. Slovenski Rdeči križ se dobro zaveda svoje naloge kot ustanove, ki more služiti nepristransko vsem, posebno pa po volji prizadetim.

Z ozirom na svoja omejena sredstva si je odbor SRK določil zaenkrat naslednje prvenstvene in glavne cilje:

6. V sedanjih dobi je Slov. Rdečemu križu najnujnejša in najvažnejša naloga reparacija, t. j. informacijska služba in delo za vrnitev bivših vojni ujetnikov, internirancev, konfinirancev, zapornikov in pogrešancev v domovino. V ta namen vrši Slovenski Rdeči križ obvezno poizvedovalno in informacijsko službo za vzpostavitev stikov med svojo in pogrešanci v tujini. Za to

zato je prav, da se ta zločina razgalijo pred narodom tudi v tisku. Po izpovedi očividcev je pobite ranjence pokopala nekda Štebaleva iz Podgrađa. Njegovna zločina in vneto sodelavka morila Prajerja je dobila za to delo po 100 lir na uro. Pa tudi drugi fantje, ki so se rešili komunističnega pekla, pripovedujejo isto o poboji ranjenec v turjaškem gradu, v katerega komunisti niso po pokolju dolgo časa pustili ljudi.

30 škocijanskih junakov

V turjaškem gradu je bilo 31 ranjenec. Zdravil jih je skrbni poizvedovalni ljudski zdravnik dr. Kožuh iz Velikih Lašč. Med njimi je bilo tudi nekaj partijcev, ki so jih legionarji prinesli z bojišča v ambulanco. Mnogi med njimi so bili le laže ranjeni. Med ranjenci so bili štirje bogoslovci, ki so se zadrževali na poštinih v turjaški okoličnici in ob prebratu iskali zavetišča v gradu.

V začetku so komunisti obljubili ranjenecem bolnišnico, namesto nje pa so reveži dobili v glavo kroglo. V soglasju s komunistično častjo so partijski poveljniki dali ukaz, da se takoj pobijejo vsi ranjenci.

Med ustreljenimi ranjenci so znana naslednja imena škocijanskih junakov:

Bavdek France, Petelin Anton, Okoren Anton, Andolšek Franc, goreniški bogoslovec: Lojze Breznik.

V Vel. Laščah, v bližini železniške postaje so komunisti postrelili v bližnjem gozdu med drugimi 25 ujetih fantov škocijanske posadke.

Imena mučencev so naslednja: Jakš Janž in Jože — brata, eden oče 4 otrok; Leopold Lunder, posestnik, oče 6 otrok; Mencin Franc, posestnik, oče 4 otrok; Znidaršič Janž, posestnik, oče 3 otrok; Ščurk Anton, posestnik, oče 1 otroka; Bambič Matija, posestnik, oče 5 otrok; Bambič Franc, posestnik, oče 4 otrok; Okoren France, posestnik; Krivec Janž, posestniški sin; dva brata Nučičeva Adolf Mihelčič iz Zabukovja; dva brata Zabukovec Jože in Janž; Petelin Jože; brata Jože in Leopold Bavdek; Perhaj Ivan; Adamič Jože; Bavdek iz Malih Lipljenj; Zurač, poveljnik škocijanske posadke.

V boju pri Turjaku sta padla: Jože Bambič in Alojz Petrič.

Vsem 30 junakom večna slava!

Škocijanska posadka je bila sestavljena iz samih krepkih, poštenih in trdnih mož in fantov, ki so jo rodile potrebe samoohranbe. Znano je, da je prav škocijan in okoličan največ trpela pred komunističnimi tolpmi. Škoda požigov in ropov v tej fari znaša 4 in pol milijona lir.

Tako je padlo trideset škocijanskih fantov, ki so odložili orožje le zaradi slovenskih komunističnih obljub. Njihovo zaupanje so komunisti nagradili s krogliami. Darovali so življenja, da bi tudi oni dali svoj delež narodu, za katerega so živeli in se bojevali. S svojo krvjo so blagoslovili trpinčeno zemljo, svoja življenja in svoje družine so dali narodu, da bi spregledali še poslednji zakrknjenec, ki sledijo komunističnim slepilom in se vselej njihovih morij. Dotrpeli so in zmagali, da bi ohranili življenje tisočim. In vsi ti se zahvaljujejo padlim junakom za največji žrtve z obljubo vseh slovenskih domobrancev: Živeti bomo, ne umreti!

V veliki razpravi dvorani št. 79 so sodaj kazenske razprave bolj redke. Mali kazenski senat navadno po enkrat ali dvakrat na teden razpravlja. Kazenski sodnik podincoe vodi tu in tam razprave. Pred njim je bil nek krojaček Lojze obsojen na 5 mesecev strogega zapora, pogojno za 2 leti zaradi prestopka poverbe. Lojze, tako drastično omenja kratka obtožnica, je raje sedel v gostilni kot v delavnici. Ker je bil v denarnih stiskah, je od strank njemu zapano blago odnašal v mestno zastavljalnico. Nato pa je zastavljal naprej še zastavne listke. Oškodoval je na ta način 7 strank za okoli 3000 lir.

Na okrožno sodišče oziroma na državno pravdnstvo je v zadnjem času prispelo več prijav proti navijanju cen in veriznikom. Prijavljeni so ljudje, ki so v zadnjem času po 8. septembru z vsjo brezobzirnostjo, predrznostjo in nesramnostjo začeli strahotno dvigati cene različnih, v cenah maksimiranih življenjskih potrebščin. Mnogo je prijav zaradi povišanih cen vina.

»LADJE«

Je naslov druge Svetove knjige. Po splošni sodbi je knjiga zelo zanimiva in jo vsem toplo priporočamo. Kupite jo čimprej, da ne bo pošla!

Naročite se na »Svet«!

Dobivali boste ceneje lepe in poučne knjige! Mesečna naročnina je le 20 lir!

Slikarska razstava

Rudija Gorjupa

Ljubljana, 16. oktobra.

Jutri, v nedeljo, ob pol 12 popoldne bo v Selenburgovi ulici odprl v prostoru bivše Pavlinove trgovine nasproti »Ria« prvo večjo samostojno slikarsko razstavo slikar Rudija Gorjupa. Občinstvo bo imelo lepo priliko ogledati si nad 30 njegovih podob, ki bodo večinoma predstavljale krajine in tihožitja v temperi in akvarelu, in se seznaniti z deli tega slikarja, katerega ime je najbolje zapisano v krogih naših slikarjev-grafikov. Vstopnina je prostovoljna in zato ogled razstave, ki bo odprta do 31. oktobra dnevno od 9 do 18, še posebej priporočamo našemu občinstvu.

V zvezi z razstavo bo posebej občinstvu na ogled v izloženem oknu nasproti »Ria« »Ročni obzornik«, knjižica, ki se je kmalu po izidu tako priljubila našemu preprostem in izobraženemu človeku, da moremo le želeli, naj bi ta knjižica ne manjkala v nobeni hiši. — Zeljam in dnevnim jezikovnim potrebam našega občinstva pa bo prav tako ustregla razstavljena knjižica: Priročnik slovensko-italijansko-nemško-angleškega jezika.

Ker je pri nas redkost, da bi se tako vzajemno srečala slikarska razstava z razstavo knjige v malem, ogled razstave občinstvu in posebej dijakom priporočamo.

Vrhnika

Naročniki »Slovenčeve knjižnice« vabimo, da pridejo po knjige na Podlisko cesto 9. Tam so tudi sprejemajo novi naročniki in plačila.

Ljubljana

Koledar

Sobota, 16. vinotoka: Marijina čistost; Viktor III., papež; Hedvika Poljska.

Nedelja, 17. vinotoka: Marijeta Alakok, devica; Andrej, mučnec.

Obvestila

Nedeljsko zdravniško službo bo vršil od sobote do ponedelja do 8 zjutraj mestni viš, zdravstveni svetnik dr. Franta Mis, Poljanska cesta 15, telefon 32-84.

Najlepše slovenske vojaške pesmi boste slišali v nedeljo popoldne ob 5 v frančiškanski dvorani na glasbeni prireditvi Velikih Frančiškovihih Krizarjev.

Navodila potrošnikom hranil

Kdor se ni nabavil koruzne moke na odrezke št. 11 in 12, jo more nabaviti, dokler traja zaloga, še pri naslednjih trgovcih, ki so javilo, da jo še imajo:

1. Gospodarska zadruga, Trševca c. 29.
2. Globevnik Ivan, Frančiškanska ul. 4.
3. Nabavna in prodajna zadruga mestnih uslužbencev.
4. Nabavna in prodajna zadruga uslužbencev drž. železnice, 5. Kačar Franc, Vodnikova 87, 6. Medved Ivanka, Zaloška cesta, 7. Mencinger Stefan, Smarintska cesta, 8. Vrtačnik Alojzija, Tržaška c. 19, 9. Zorman Janž, Stari trg 32.

Obenem opozarjamo potrošnike, da se morajo pri nabavi živil vedno držati svojega trgovca.

Izjeme so dovoljene le v izrednih slučajih, ki jih določa Prevod in le za določeno blago, kot je n. pr. v tem primeru koruzna moka.

Slovenec, ki vam je kaj do slovenskih narodnih pesmi, pridite v nedeljo ob 17 v frančiškansko dvorano na glasbeno prireditev Velikih Frančiškovihih Krizarjev.

ZEKOZA, zadruga malih gospodarjev v Ljubljani, Gallusova nabrežja 33, obvešča vse člane, da se bo redno razdeljevanje krnil za oktober pričelo z 18. oktobrom, in sicer prvi teden (18. oktobra), številke 1 do 1000, drugi teden (25. oktobra) številke 1001 do 2000, tretji teden (2. novembra) številke 2001 do 3000, četrti teden (9. novembra) številke 3001 do 4000 in ostali. Razdeljevali bomo samo močno krmilo po 1 kg na enoto.

Mladji glasbeniki — Veliki Frančiškovi Krizarji bodo v nedeljo, 17. t. m., ob 5 popoldne imeli v frančiškanski dvorani glasbeno prireditev. Na sporedu so točke, ki jih bo izvajal moški zbor, drugi del sporeda pa so same orkestralne točke. Vstopnice si priskrbite že v predprodaji pri Štiligoju, ker jih bo v nedeljo pri blagajni zaradi navala težko dobiti.

Šolska sporočila

Naknadni izpiti in episi. Šef pokrajinske uprave je odredil glede naknadnih izpitov in pisov na srednjih, učiteljskih in meštanskih šolah za dijake, prizadete po višji ali zaradi vojnih razmer. Določila so objavljena na šolskih deskah posameznih zavodov. — Načelnik IV. oddelka.

Na I. mešani ljudski šoli v Ljubljani — Vič se prične reden pouk v sredo, 20. oktobra. Mladina se zbere ob 7.45 na šolskem dvorišču. — Upraviteljstvo.

KUPITE TAKOJ

eno najlepših knjig letošnjega leta svetovno znani Walter Scottov zgodovinski roman

»IVANHOE«

ki ga je založilo in izdalo uredništvo »Slovenca«. Dobite ga v vseh ljubljanskih knjigarnah in v veži Ljudske tiskarne. — Naroča se v UREDNIŠTVU »SLOVENCA«.

Državno gledališče

Drama:

Sobota, 16. oktobra, ob 16: »Kovarsivo in ljubozens«. Red Prvi.

Nedelja, 17. oktobra, ob 14: »V Ljubljano je dajmo!«. Izven. Cene od 18 lir navzdol.

— ob 17: »Cvetje v jeseni«. Izven. Cene od 22 lir navzdol.

Ponedeljek, 18. oktobra: Zaprt.

Opera:

Sobota, 16. oktobra, ob 16: »Prodana nevesta«. Otvoritev operne sezone. Izven. Cene od 32 lir navzdol.

Nedelja, 17. oktobra, ob 16: »Madame Butterfly«. Izven. Cene od 32 lir navzdol.

Ponedeljek, 18. oktobra: Zaprt.

Dvojno življenje Evna Azeva

G. Pevsner:

Z

15. aprila 1902 je v Petrogradu z vlaka, ki je prihajal iz Finske, izstopil mlad častnik, ki je takoj odšel v Pomorsko palačo, kjer bi se notranji minister Sipjagin moral udeležiti ministrske seje.

Častnik se je dal ministru naznaniti kot pribojnik velikega kneza Sergija. Ko je prišel k ministru v sobo, mu je pomolil zapečaten pismo, ki da mu ga pošilja veliki knez.

Minister je pismo vzel, ga odprl, se sklonil ter začel brati. »Pribojnik« je tedaj bliskovito potegnil samokres, se nagnil čez mizo ter dal ministru čisto od blizu dva strela v glavo — natanko tako kakor štirideset let pozneje neznan »kaplan« banu dr. Marku Natlačenju v Ljubljani...

V pismu, ki so ga dobili v ministrovski reki, je bila smrtna obsodba, ki jo je nad njim izreka socialna-revolucionarna stranka.

Morilca Balmašova se prijel, bil je toliko pošten, da ni skušal niti bežati in je vzel vso odgovornost za svoje dejanje na se, tako da ni bilo treba streljati talcev kakor štirideset let pozneje v Ljubljani. Njogo sodišče ga je tako obsodilo na smrt in obesili so ga na dvorišču trdnjave v Schillselburgu.

Nekaj dni potem je Geršuni v imenu stranke dal razglas, v katerem je navedel razloge za ta umor ter naznanil obnovitev sistematičnega organiziranega nasilništva.

Po Sipjagini smrti je bil za novega ruskega notranjega ministra imenovan Venecslav Plehve, ki je bil prejšnje čase ranjenel carske policije. Ta je videl, kako daleč se je razvilo delovanje socialnih revolucionarjev in njihovega »bojnega odseka« in vedel, da je nasilništvo moč zatreti samo s silo, ne pa z lepimi besedami in kako ljubozno do bližnjega.

Zaradi tega je najprej očelil polietojo in posvetil posebno pozornost tistim njenim ustanovam, katerih naloga je bilo obveščevanje ter vohunstvo v nasprotkovem taboru. Ohrana, carska skrivna politična policija, je dobila pod Plehvelem popolno samostojnost in postala eden najtrdnjših stebrov ruske vlade.

Delo te policije, ki je imela na razpolago na tisoče plačanih, pa ni manj tudi prostovoljnih sodelavcev, je bilo sila spretno in zaradi tega tudi uspešno. Če je prišla kakega videnjšega terorista, so ga najbolje izurjeni in najbolj izkušeni uradniki spravevali in ga skušali omajati najprej do priznanja, potem pa še dalje. Brž ko je kateri pokazal omahljivost ali malodušje, se ga začeli s tisoč obljubami vabiti, naj stopi v službo Ohrane. Če stori tako, se mu ne bo zgodilo nič, nasprotno, policija mu bo zagotovila mirno in udobno življenje ter varnost.

Ker je med ruskimi revolucionarnimi nasilniki bilo — kakor pri nas v zadnjih dveh letih — nešteto ljudi, ki so postali revolucionarji samo zaradi upanja, da bodo nekoč oni vladali in oni gospodarili z dobrinami domovine, ni bilo policiji težko dobiti med prijetimi revolucionarji vse polno sodelavcev, ki so začeli vohuniti v nekdanjem svojem taboru. Ti so bili dokaj dragoceni sodelavci.

Vse to je socialnim revolucionarjem in njihovemu »bojnemu odseku« delo kaj otežilo. Atentat, ki so ga takoj začeli po Geršuni je bil prav, da se ta zločina razgalijo pred narodom tudi v tisku. Po izpovedi očividcev je pobite ranjence pokopala nekda Štebaleva iz Podgrađa. Njegovna zločina in vneto sodelavka morila Prajerja je dobila za to delo po 100 lir na uro. Pa tudi drugi fantje, ki so se rešili komunističnega pekla, pripovedujejo isto o poboji ranjenec v turjaškem gradu, v katerega komunisti niso po pokolju dolgo časa pustili ljudi.

Šunljevi zamislil pripravljati na novega notranjega ministra Plehveja, so morali opustiti, zakaj morali so se presneto brigati zgolj za lastno kožo. Edino znamenje o življenju, ki ga je »bojni odsek« dal po umoru ministra Sipjagina, je bil napad na guvernerja v Ufi Bogdanoviča, na katerega je iz samokresa streljal železničar Jekor Dulebov. Ta umor je organiziral Geršuni sam.

Dulebov je po atentatu ušel ter izginil neke v južni Rusiji, kjer se je zanj začelo nevarno ter trdo življenje ilegalca — tudi ta pojim in označba nista izum slovenskih teroristov, temveč so ju poznali že pred štiridesetimi leti njihovi učitelji.

Tudi Geršuni je pobegnil ter odrinil v Darnico, poslednjo železniško postajo pred Kijevom, kjer se je mislil najprej dobiti z nekim prijateljem, potem pa pobegniti v tujino.

Na večer po snidenju s prijateljem so ga na postaji v Kijevu prijel.

Nekaj dni potem, ko so ga pripeljali v Petrograd, ga je vojaško sodišče po naglem postopku obsodilo na smrt. Toda ruske oblasti so smrtno kazen tedaj le poredko uporabljale. Zato so skušali jetnika nagovoriti, da bi prošil za pomilostjenje, a ni hotel. Navzle temu ga je car Nikolaj II, ki je hotel revolucionarje pridobiti z dobroto, pomilostiti na dosmrtno ječo.

Naslednji dan so se odprla vrata trdnjave Schillselburg ob obali Ladoškega jezera, da bi sprejela novega gosta, obsojenega na dosmrtno ječo. To je bil Grigorij Geršuni, načelnik »bojnega odseka« ruske socialne revolucionarne stranke.